

saage det ærede Medlems Tilslutning. Det gjorde mig derfor overordentlig ondt, da det ærede Medlem igaar sagde, at han havde opgivet sit tidligere Standpunkt, efter at han saanlyst havde lovet en anden Rigsdagsmand sin varmeste Understøttelse. Men da han saa hurtig har forladt hans Standpunkt, vil jeg nu for mit Bedkommende ikke gjøre altfor sikker Regning paa hans Tilslutning.

J. J. Christensen: Jeg er ikke istand til at see de Farer for Kirken, ved at de kirkelige Medlemmer gik ind i Statskassen, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, troede at see. Det forekommer mig ogsaa, at det vilde være for liden Tillid at vise den lovgivende Magt, naar man vilde troe, at disse Farer skulde være tilstede for Folketirken ved en saadan Foranstaltning. Den høitærede Kirkeminister mindede os om, at hvis Lovgivningsmagten ikke kom overeens, saa beholdt vi det, vi havde. Deri har den høitærede Kirkeminister fuldkommen Ret, og det kan ikke benægtes, at han har en temmelig væsentlig Støtte i at kunne holde paa det Bestaaende, at hans Stilling i saa Henseende er noget stærkere end vor, der vil gaae ud paa at vinde noget Nyt. Imidlertid er det dog et stort Spørgsmaal, hvorvidt det er rigtigt at foretrække at tage et lille Fremmskridt, som ikke tilfredsstiller, fremfor indtil videre at vente. Det forekommer mig, at vi, naar vi ikke finde os nogenlunde tilfredse med det Fremmskridt, som lader sig opnaae, da ere heldigere stillede ved ikke at gaae ind paa Sagen, altsaa forkaste den. Jeg troer, at Stemmningen saavel her i Rigsdagen, som ude omkring i Landet, er saa stærkt oppe for en Forandring i de Geistliges Lønningsforhold, at det vist ikke ret længe lader sig udsætte at tilvejebringe en Forandring i saa Henseende, men gaae vi nu ind paa en Ordning af Sagen, der ikke tilfredsstiller os, saa troer jeg, at et Skridt videre frem vil have større Vanskelighed, end det vil have igjen at optage Sagen, hvis den nu forkastes. Naar vi vilde være villige ligeoverfor den høitærede Kirkeminister, hvad vi naturligviis Alle ville, saa troer jeg, at selv vi — jeg hører nemlig til dem, der føle sig mindre tilfredse med det forelagte Lov-

udkast — dog skylde den høitærede Kirkeminister Paaskjønne for, at han har seet sig istand til saa hurtigt at forelægge os et Lovforslag i denne Retning, og at vi tillige skylde ham at anerkjende, at Lovudkastet dog er et Fremmskridt. Jeg kan i overordentlig Meget slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) udtalte om denne Sag, og navnlig troer jeg i Get og Alt at kunne slutte mig til de Argumenter, han fremsførte til Forsvar for at drage de kirkelige Medlemmer ind i Statskassen, istedetfor at lade dem gaae ind i denne geistlige Fond; han har, synes det mig, udtalt sig saa klart og udtømmende, at jeg i alt Fald for mit Bedkommende ikke skal føle Videre til, men kun skal slutte mig til hans Udtalelser i saa Henseende. Det er vel af den høitærede Kirkeminister udtalt, at der slet ikke i mindste Maade ved denne geistlige Fond er Tale om at ville hævde Kirkens Eiendomsret, og jeg tvivler ikke om, at den høitærede Minister har udtalt sig aabent i saa Henseende og efter sin bedste Overbeviisning, og det samme troer jeg ogsaa er udtalt af flere, hvem jeg naturligviis tiltroer den samme Aabenhed i den Henseende, men jeg troer ikke, at vi kunne fordølge for os selv, at naar man med en saa stor Stykke, som Tilfældet er, holder paa denne geistlige Fond, saa vil det dog af Mange opfattes som betydende en Hævdelse af Kirkens Eiendomsret, hvilken Opfattelse jeg dog troer man gjør rettest i at forebygge. Med Hensyn til § 8, der behandler Offeragen, da skal jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at det vilde være det Heldigste, om man kunde enes om Offerets fuldstændige Afskaffelse. Jeg tvivler ingenlunde om, at Oprindelsen til disse Offeringer har været meget smuk, at Offeringerne i hiin Tid ikke alene have været smukke i deres ydre Form, men at der ogsaa har været en større indre Sandhed i dem, end det nu i Tidens Løb er blevet Tilfældet. Jeg troer ikke, at disse Offeringer i Kirken i Virkeligheden bidrage til at gjøre Gudstjenesten høitidelig, jeg troer, at de som oftest bringe Forstyrrelse istedetfor at bidrage til Opbyggelse. Det er ganske vist en meget høitidelig og aandelig